

ถึงแม่ริมมือไรใครรู้ได้

หรือริมแรมข้างหว่างนที

ถึงเหมืองผาเวดากุ้งแจ้ง

บ้านฉะเป็นอย่างไรหรือแก้วตา

เพราะหยากรือยากเห็นเช่นนดอก

ถึงตัวไปใจยังอยู่ขวัญใจ

รดเด่นเรื่อยถึงสระวังร้าง

ดอกคิดบ้านเรียงอยู่เป็นคู่กัน

ถึงดำเบ็งจิตกระเจิงระเริงหอด

ยังคิดห้วงทรงระทอนเผือกอนใจ

ครนถึงแม่มาดัยหัวใจหวัด

เราอ้างว้างกตางหนเหลือทนเที่ยว

ถึงแม่แดงแดเห็นแปดเต้า แดงทอ

ด้นชานาต่างทำตามกาดัง

ถึงห้วงงานจกนกกระอิกเตอด

ถึงผดงานที่ท่ายูทุกเข้าเย็น

ถึงแม่เผ็กปานคมเผ็กแหวกใจพี

เคยเห็นหนามนางปรางเนอนวด

ถึงทบเคือเมื่อเวดาก ๑๐ น. เค็ช

ข้างด้อยงามยามไต้มอคงค้องดัง

พทบเคือถึงแหว่งแก่งพทเค้า

เห็นเต่างามคงรวมพทดลั่นไป

๓๑ นาฬิกาถึงเวดากทกหนด

ทงคนชาอ้อมจกถูกเป็นพรวน

เที่ยวเดินชมบ้างเดินเดินทงคึกก

บางนงพกบางนอนพทคึงธาร

คกริมเหยาวิมเรียงวิมเคียงพี

รกรเรียวเรียบริมตะรอยมา

คิกระแวงถึงนุชนองของคชา

คกรวญหาอ้างว้างอยู่ห่างไกล

พีไม่หุดอกแรมร้างห่างไปไหน

มีห่างไกลอีกไม่เข้ามาเจอกัน

อบแทบพังกิดถึงนองปองกระด้นค

แต่เรานนค้องแรมห่างหนทางไกล

หุดพะวงออกค้องข้าทำไฉน

แต่ก่อนไรเคยแอบแนบนางเดียว

ทรวงเดียวไหวหวนกระด้นเดียว

ชอกชอนเที่ยวคจกขมนนบินจกรัง

กระเทียม, ถั่วดัดคณมนฝรั่ง

คางกัหวงหนจกนพทว่าเค็ญ

เผ้าเนอนเชือดถางปาร้างหวงได้เห็น

แด่นยากเช็ญเป็นชาอไรหัวใจกรวญ

พาฤดีโหยหาเจ้าข้าเผ้าหวน

เผ้าวิญจวนจิตกระหวัดใจรคัง

ย่างเข้าเขตภูผาทนทาง

จิตคึงถึงนวดนองให้หมองใจ

เนิดเนดางด่นนัจฉารได้

กัของใครจะสู้เจ้าเดาเนอนวด

๓ คณรคเดียบภูเขาเข้าเขตด้น

นคอด้นคณประคิทธคคคการณ

กเพื่อหาความ “อยาก” รุครุประคคณ

ทงเปรยวหวานจกนด้นระคคมา